

Aldırmalı Mıyım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Ocak 2016

Beklemedeyim ve de takipte.

Susuyorum ki neye namzet olduğunu bilmeden gönülsüz bir seferberlikle ahkâmların yalıtıldığı suretlerde görünmez bir lekeyim.

Ecdadımı yâd edip, yankısı yüreğime çarpan o kalabalığın hezeyanında, nüktedan bir tebessüm ile odaklandığım gönül odamın, doğurgan eşkâlini yitip bir gün sonrası baştan aşağı süpürüyorum hani olur da; varsa üç beş nefret kırıntısı dünden kalan durduk yerde kanatır gönül dostlarımı.

Tahayyül ettiğim bir ömrün sapağında, kanmanın da verdiği o ayrıcalıkla, en saf yanım nasıl saf tutuyorsa izbelerinde beynamaz imgelerin, bir bir sağaltıyorum mazinin tortusunu.

Aldırmalı mıyım? Gönülsüz bir soru benimki bir o kadar cevabını merak etmediğim. Yine de tüm ısrarımla deşiyorum kabuk tutmamış o geçirgen yaralarda birikmiş ıssızlığı. Her kafadan bir ses yükseliyor: Değil sorumun cevabını almak, muhatabım olmayan bir sefalet nazire edercesine sesleniyorlar diğer yakadan. Ne çok insan ki çoğunun yüzünü bile çıkaramazken... Öyle bir yaka ki; giden asla dönmüyor yine de düşlerimde payidar kimlikleri ile dertleşiyorum tozutmüş aklımın izbelerinde kalan bilinç ötesi yalnızlığı, yerli yersiz sorgularken. Yaftalanmak belki de en uygun edim ki sebebini bilmeden müdahil edildiğim bir yolculuk ve ne yazık ki tek kaçak yolcu benim.

Aslı astarı olmayan ithamlarda kaybettiğim gerçeklerimi bir bir yalıtıyorum yanlış ve şıksız cevaplardan. Anlık bir var oluş olsa da peyda olan unutmaya kıyamadığım bir rota ve yüreğimin çeperinde asılı kayıtsızlığım ile de bir o kadar tezat ve göstermelik bir sevinç çoğununki.

Asılsız bir menkıbe, kaybolmuşluğu öznesiz emir cümleleri iken maruz kaldığım, suskunluğuma nazire eden o iyi niyetim olsa da tek kurtarıcım, ettiğim sitemlerde rast geldiğim hoyrat ve nankör fısıltılara karışmış sıra dışı bir o kadar cevaplamaya tenezzül dahi etmediğim münafık bir bekleyiş ve bir o kadar gerekçeleri sunulmamış satırların altına attığım imzam bu da yetmezmiş gibi parmak izimden mesulüm hani olur da ipe çekilmeden ettiğim duayı bile görmezden gelirken adına adalet denen.

Sıralı bir ölüm, gözden irak olsam da gönülde kanayan bir yaraya denk düşen. Benzersiz aşklara çelme takan nefret otağı o seyreltili curcunası devranın, derken tebdil-i kıyafetle karışıyorum aralarına: Kâh yaşlı bir Çingene elinde tefi, kâh bir masal prensesi, aşkı mağdur edilmiş sefalet bekçisi o rahvan zaman iken tek sığınağı. Sağım solum hüsrân. Tanrım, nasıl da kepaze ve ayarı bozuk cümle âlem sefasını sürerken gıybetin ve nefretin, yontulmuş katı yürekler taşı taş üstünde bırakmadan ihaneti destur

edinmiş.

Varlığım bir hezimet.

Aşk ise nasıl da doğurgan.

Gölgeler fazlasıyla sığıntı ve de muğlâk. Ya ben?

Benliğimin tezahürü iken pişmanlığımı köpürten o afakî mizacı hoş görüsüz zihniyetlerin, yoldan çıkmış kim varsa nasiplenmiş fazlasıyla.

Fırsatçı ve münafık müritleri cehennem bekçisinin tam anlamıyla hezeyan içinde.

Bilim ve teknoloji bile çarpıtılmış gerçekleri ve çarpık zihniyetleri, kelimenin tam manasıyla teğet geçiyor. Zifiri karanlığı alt eden sadece gönülden yansıyan o ışık ve bir o kadar göreceli çoğunun nazarında. Yine de vazgeçemeyeceğim rotası, kaybolmuşluğumu bertaraf eden üstelik ansızın soluduğum mucizevî bir var oluş, tüm yansıması yine güzelliklerin tezahürü iken baktığım suretlerde.

Farkındalık kazanmak mı yoksa tesellisi mi o yılan hikâyesinin?

Hani olur da rast gelirim enginliğine mavi gökyüzünde süzülen bir serçenin, olur da takılırim peşi sıra ve bir de bakmışım ki boyutsuzluğumun çeperinde bir çapak kadar gereksiz iken tüm menfi duygular ve duyular, sadece karışım saflarına meleklerin.

Bir resim çiziyorum her gün dönümünde, sadece bir resim ve boş bir sayfada raks ediyorum, imgeler çağırırken ismimi.

Bir çiçek koparıyorum dalından, üstü başı hüzne bulaşmış kırık bir güle fısıldıyorum bülbülün aşkını, kırgın bir yüreğin neferi iken asalet yüklü aşk. Kayıp bir çocuğa rast geliyorum ve korunaklı dünyama alıp, dayıyor başını göğsümün üstüne: Dokunmaya kıyamazken usulca okşuyorum saçlarını ve tel tel örüyorum, ince ince ağlıyorum ve usul usul seviyorum hiçbir beklentim olmaksızın. Tereddütsüzce haykırıyorum boşluğa, boş kollarımla sarıyorum evreni ve gönül koyduğum kim ise, sadece nasipleniyorum ezelden beri ne ise sığdırdığım yüreğe. Çalıp çırpıtığım sevgi zerreciklerini serpiyorum sağıma soluma ve bir çırpıda çözülüyor dizlerimin bağı, tüm o vakur ve asil yalıtılmışlığı bir ganimet bulmuşçasına sahipleniyorum, olmazın oluru bir bulutta peyda olurken çisentileri gönül hutbemin.